Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young

i Tabernaklet i Salt Lake City den 24de April 1870.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Vi frydes i den Aand, hvorom vor unge Ven nys har talt. Han forsvarer Brugen af Aandens Sværd, eller Principerne i Jesu Christi Evangelium, understøttet af dette Evangeliums Aand, for at overbevise Menneskene om deres Veies Vildfarelse. Vi, som et Folk, eller Ældsterne i denne Kirke have bragt det ud over hele Jorden; vi have tilbudt det til Folk i næsten alle Dele af Jorden, uden Penge og uden Belonning.

Vi glædes ved at samles for at tjene Gud; vi glæde os ved, at vore Brødre og Søstre samles i denne Hensigt og vi betragte det ogsaa som en Fornøielse, at Fremmede af moden Alder og Erfaring, som ere i Besiddelse af Aanden til at fatte, besøge os og prædike for os. Vi have meget Faa fra den hedenske Verden i vort Samfund, men fra den christne Verden ere Tusinder indsamlede hertil. De forstaae og kjende Virkningerne af hvad der kaldes Christendom, men anderledes forholder det sig med vore Børn. De ere opvoxne her, og med faa Undtagelser have de ikke hørt Andet, end det Evangelium, som læres af de Sidste-Dages Hellige. De ere ikke skikkede til at bedømme den øvrige Verden førend den er bleven fremstillet for dem, hvilket undertiden har været deres Privilegium, og jeg føler altid til at opmuntre vor Ungdom til at overvære Forsamlinger, naar Fremmede prædike, for at de kunne være istand til at forstaae hvad der er, og hvad der ikke er af Gud og lære at kjende Forskjellen mellem de Lærdomme vi lære og de Andre lære. Vi troe mange Ting, som den christne Verden ikke kan troe, men hvis deres Øine vare opladte og de havde Aanden til at see Tingene, som de ere, vilde de forstaae dem. Der findes ikke en Mand eller Kvinde paa Jorden, som ikke, hvis de forstode Gud og Guds Handlemaade, vilde vise Lydighed til hans Fordringer.

De, der sætte sig op imod Sandheden, gjøre det paa Grund af, at de ikke see Tingene som de ere — paa Grund af Uvidenhed, og hvis det ikke var for denne Uvidenhed med Hensyn til Gud og hans Evangelium, vilde de være istand til at troe Evangeliet. De Sidste Dages Hellige troe Guds Søns Evangelium, simpelthen fordi det er sandt. De troe paa Daab til Syndernes Forladelse, baade for dem selv personlig og som Stedfortrædere for Andre; de troe, at Jesus er Verdens Frelser; de troe at Enhver, som opnaaer nogensomhelst Herlighed i noget Rige, vil faae den formedelst at Jesus har erhvervet den ved sin Forsoning.

Den christne Verden siger: „Vi gaae il Himmeriges Rige;" men hvad bliver der af dem, der ere døde uden at troe, som de troe, eller uden at have hørt Evangeliet? Millioner ere gaaede bort, baade i den christne og i den hedenske Verden, ligesaa ærlige, dydige og oprigtige som Nogen, der nu lever. Den christne Verden siger, de ere fortabte; men Herren vil frelse dem, eller idetmindste alle dem, der ville annamme Evangeliet. Den Frelsningsplan, hvilken Jesus har aabenbaret og som vi forkynde, vil naae til de Ringeste og meest Nedsunkne af Adams faldne Slægt. Vil han frelse Alle med den samme Lyksalighed og bringe Alle til den samme Grad af Herlighed? Ville de, der negte at adlyde Guds Søns Evangelium, blive frelste og ophøiede i det samme Rige og den samme Herlighed som de, der have adlydt det? Nei, aldrig, aldrig! Det er umuligt. Antage I, at en Person kan see Guds Rige, uden at blive født af Aanden? Jesus sagde nei. Skulle vi sige det Modsatte og paastaae, at vi kunne see Guds Rige, uden at blive fødte af Aanden, og sige, at Jesus er en Løgner? Jesus sagde til Nicodemus: „Uden en Mand bliver født af Aand, kan han ikke see Guds Rige." Skulle vi tilstaae, at Jesus talte Sandhed, eller skal Menneskene sige, at deres Lærdom er Sandhed og at det, som Jesus talte, ikke var Sandhed? Hvad skulle vi gjøre? Der er intet andet Valg, end at tilstaae, at Jesus er sanddru og ikke vil frelse os paa nogen anden Betingelse end den, der er nedskreven i den hellige Skrift, og at Alle, som prædike nogen anden Lærdom, støtte sig til Menneskers Vidnesbyrd istedetfor til Jesu Vidnesbyrd, eller, at den christne Verden med dens forskjellige Meninger og Partier er sand og at Jesus er falsk.

Dette er ligefrem Tale, mine Venner. Kunne I misforstaae den? Kunne I fortolke det saaledes, at jeg siger Andet end hvad jeg mener — lad Gud forblive sanddru, selv om det gjør ethvert Menneske til Løgner. Jeg tænker mine Ord ere saa bestemte og tydige, at Ingen kan misforstaae dem. Sagde Jesus: „Uden et Menneske bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige?" Ja, alle Christne maae tilstaae det. Tænke I da, at der var een Frelsningsplan for Nicodemus og en anden for Eder og mig? Det er taabeligt for noget Individ at forvente noget Saadant! Kom med Aandens Sværd! Lad hele den christne Verden komme med deres Beviser og hellige Skrifter og lad os drøfte disse Ting sammen! Lad os fremlægge dem for Folket og see hvem der har Ret og hvem der har Uret.

Lad mig sige Eder, at hvis det er Sandhed, at intet Menneske kan indkomme i Guds Rige, uden han bliver født af Vandet og Aanden, maae Gud sikkre en Vei, ved hvilken de, der ere døde uvidende angaaende Evangeliet, kunne gjøre dette, eller han vil synes at være et partisk Væsen. Har han sikkret denne Vei?

Ja, han har. Den christne Verden har talt og prædiket om, overveiet og grublet over og sunget og bedet om „Tusindaaret." Hvad ville I foretage Eder under denne Periode, Christne? Vide I hvad Tusindaaret er til, og hvilket Arbeide der vil blive at udføre under denne Periode? Antag, at den christne Verden nu var Eet i Sind, Tro, Mening og Handlinger, saa at Herren kunde paabegynde Tusindaaret i Magt og Herlighed; vide I da hvad der vilde blive udført? Vilde I sidde og synge Eder ind til evig Lyksalighed? Nei, jeg gjør ingen Regning paa det. Jeg tænker, at der vil blive udført et Arbeide, som hele Verden synes at være fast besluttet paa at vi ikke skulle udføre. Hvad er det for et Arbeide? At bygge Templer? Vi have aldrig endnu begyndt at lægge Grundvolden til et Tempel, uden at hele Helvede har reist sig imod os. Det samme er Tilfældet nu, da vi have begyndt at lægge Grundvolden til dette Tempel. Hvad ville vi udføre i disse Templer? Skal der udføres Noget der? Ja, og vi ville ikke vente paa Tusindaaret og Guds Herligheds Fylde paa Jorden; vi ville begynde at arbeide for vore Forfædres Lyksalighed, saasnart vi faae et Tempel; vi ville forskaffe os deres Slægtregistre, saasnart vi kunne, og lidt efter lidt ville vi faae dem fuldstændige. I disse Templer ville vi forrette Ordinancerne i Jesu Christi Evangelium for vore Venner; thi intet Menneske kan indkomme i Guds Rige, uden at blive født af Vandet og af Aanden. Vi ville forrette for dem, der ere i Aandernes Verden, hvor Jesus gik hen for at prædike for Aanderne, som Petrus har skreven i det 3die Kapitel 18de, 19de og 20de Vers af hans første almindelige Brev: „Thi og Christus leed engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel leed Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes" etc.

I det næste Kapitel siger Petrus, idet han hentyder til den samme Gjenstand:

„Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden."

Hvad ville vi udføre paa de Dødes Vegne? Vi ville blive døbte til Syndernes Forladelse, som Paulus har omtalt i sit første Brev til Korinthierne, 15de Kapitel, 29de Vers:

„Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde?"

Vi ville ogsaa faae Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig Aand og derefter ville vi modtage paa deres Vegne Tvætninger og Salvelser, for at berede dem til at blive Guds Arvinger og Christi Medarvinger. Ville de Sidste Dages Hellige gjøre dette? Ja. Hvad vil den christne Verden gjøre med sine Døde? Lade dem sove en evig Søvn, thi der er ikke gjort nogen Foranstaltning for dem i det Evangelium, de troe og have lært. Dette er et Princip, som vi troe, men Verden fornegter det. Hvorfor? Fordi de ledes og styres af Mørkets Aand. Dette kan synes strengt, men det er Sandhed. De stride mod Jesus, mod Gud og mod Menneskenes Børns Frelse; de ledes af den onde Aand og vide det ikke og saa sige de: „Sidste Dages Hellige, lad Eders Døde og Ordinancerne til deres Bedste aldeles beroe; vi ville vedtage Love, som forbyde Eder at iagttage og udføre Guds Huus's Ordinancer."

Vi have Tillid til Gud. Jeg stoler paa, han vil kæmpe for os, og vi ville blive døbte for den menneskelige Slægt og paa dens Vegne gjennem et Tusind Aar; vi ville faae Hundreder af Templer, og Tusinder af Mænd og Kvinder ville administrere for dem, der ere hensovede uden at have nydt det Privilegium at høre og adlyde Evangeliet, saa at de kunne komme frem og faae en herlig Opstandelse og blive meddeelagtige i det Rige, Gud har beredt for dem. Djævlen vil stride haardt for at hindre os i dette Arbeide og vi ville ikke erhverve os en Tomme Jord, uden ved Lydighed til Magten af og Troen paa Guds Søns Evangelium. Hele Verden strider mod denne Lærdom, men er der noget Ondt i den? Hvis de blot kunde see den, som den er i Herren, vilde de glæde sig deri, og istedetfor at stride imod den, vilde de prise Gud, fordi han har aabenbaret en saa herlig Lærdom. Sæt nu, at den af Nogle antagne Mening er rigtig, at vore Aander sove en evig Søvn, efterat vore Legemer ere døde, og jeg er døbt for min Fader, Bedstefader o. s. fr., vil det tilføie dem Skade? Svar, alle I med Fornuft begavede Væsner i hele Universet! Alle maae tilstaae, at der ingen Skade vil skee i Udførelsen af disse Ordinancer. Derfor, lad os være i Fred; naar vore Handlinger ikke gjøre nogen Skade, hvorfor da forhindre os i Udførelsen deraf? Følgerne kunde muligviis blive til Gavn for vore Afdøde, og i saa Fald vilde de, som stride derimod, befindes at stride mod Gud. Det vil derfor være bedre at lade Evangeliet gaae sin Gang.

Vi have hørt en god Tale i Formiddag af Rev. Mr. Andrews, der formanede Alle til at troe paa Jesus. Hans Text var ligesaa god som nogen Mand nogensinde har valgt, nemlig: „Jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for alle dem, der troe; først til Jøderne og senere til Grækerne," eller den øvrige Verden. Jesus siger træffende: „Hvis I elske mig, hold mine Befalinger." Dette er Kjendetegnet. Har han givet nogle Befalinger? Ja, mange, og den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevise vor Tro paa og vor Kjærlighed til den Herre Jesus, er ved Lydighed til hans efterladte Forskrifter.

De ville komme fra Øst og fra Vest, fra Nord og fra Syd at sidde ned i vor Faders Rige; men intet Menneske kan sidde ned der, undtagen han erhverver sig Tilladelse gjennem trofast Overholdelse af Guds Befalinger og Lydighed til hans Huus's Ordinancer. Hvorfor da ikke omvende sig og vise Lydighed til disse Ordinancer og Befalinger? Hvorfor ikke troe paa den Herre Jesus Christus? Er der noget Ondt deri? Jeg vil sige til ethvert Væsen, som lever paa Jordens Overflade, det være sig Christen, Afgudsdyrker eller Jøde: Antag, at min Lærdom ikke er overeensstemmende med Sandheden og at det ikke er nødvendigt at troe paa Jesus, blive døbt til Syndernes Forladelse og faae Haandspaalæggelse for den Hellig Aand, vil det gjøre Eder nogen Skade? Hedninger, vil det skade Eder? Troende eller Vantro, vil det skade Eder? Universalister, vil det skade Eder? Apostater, vil det skade Eder? Viismænd, vil det skade Eder? Daarer, vil det skade Eder? Hvad svare I? „Nei, det vil ikke." Godt, lad mig saa være i Fred. Jeg kan have Ret og I Uret; hvis jeg skulde have Ret, ere I udenfor og jeg har Fordelen over Eder; men hvis I skulde have Ret og jeg Uret, er jeg alligevel med Eder og vil blive deelagtig i alle de Velsignelser, I kunne erholde.

Dette Evangelium vil frelse hele

Menneskeslægten; Jesu Blod vil forsone for vore Synder, hvis vi opfylde de Betingelser, han har stillet; men vi maae opfylde disse Betingelser, thi ellers vil Forsoningen ikke gavne os noget.

Jeg har talt længe nok. Jeg byder Eder Alle velkommen til Evangeliet. Jesus Christus har befuldmægtiget mig til at sige til den ganske Menneskeslægt: „I kunne erholde dette Evangelium uden Penge og uden Vederlag." Vi have gjennemreist Verden paakryds og paatvers og tilbudt Menneskene det og anmodet dem om at annamme det, og vi raabe endnu til dem: Troe paa den Herre Jesus Christus, hold hans Befalinger og adlyd hans Ordinancer, at det maa blive vel med Eder. Gud velsigne Eder. Amen.

Bemærkninger af Præsident Geo. A. Smith

i Tabernaklet i Salt Lake City den 24de April 1870.

(Fra „Journal of Discourses")

I det 16de Vers af 2den Mosebogs 20de Kapitel læse vi et af de ti Bud, som følger: „Du skal ikke svare mod din Næste, som et falskt Vidne." Vi, som et Folk, ere bosiddende i det store Basin mellem Bjergene, som danne Rygbenet paa det amerikanske Fastland. Vi have været her i omtrent 23 Aar og vi have nydt det Privilegium at stride mod de rasende Elementer, et øde Land og selve Ødelæggelsen; men ved Industriens Tryllestav og formedelst at vor himmelske Fader har velsignet vort Arbeide, Vandene og Landet, ere vi blevne istand til at indrette os behagelige Hjem og nyde religiøs Frihed, — en Velsignelse, der var bleven os negtet andre Steder, hvor vi nedsatte os. Der findes ikke noget andet Samfund paa Jorden, hvor der har hersket bedre Orden og mere Fred og Enighed, end iblandt os. Sikkerhed og Beskyttelse er bleven ydet de Reisende i ethvert Settlement, hvadenten det har været Fremmede eller her Hjemmehørende. Jeg troer, at der paa de 40 eller 50,000 Kvadratmile, derunder naturligviis indbefattet de øde Strækninger mellem Settlementerne, som vi beboe, findes en bedre Ordning af Politi og større Sikkerhed for alle Partier, end der nogensinde har existeret i New Yorks og i Washingtons Gader. Og den Beskyttelse, som er bleven ydet og endnu ydes, er et Værk af de Sidste Dages Hellige, hvoraf vi have god Grund til at være stolte.

Jeg har nylig reist over 1000 Mile (engl.) i Settlementerne og har maaskee besøgt henved 30,000 Individer, men har ikke paa denne Reise seet en eneste Lediggænger eller Dagdriver, eller hørt en Eed eller et bespottende Ord; jeg har ikke seet en Drikkesalon, et Værtshuus, en Spillebule eller et Horehuus, men Alt har været fuldkommen Orden og Fred. Folket tjener Gud efter den Kundskab, de have i Evangeliet, og glæde sig i samme.

I det forløbne Aar har det været min Lod at tilbringe meget af Tiden i denne By, der har været besøgt af et

stort Antal Mænd fra næsten alle Dele af Jorden, hvoriblandt mange Geistlige af de forskjellige Sekter — Presbyterianere, Independenter, Methodister, Baptister og mange Andre. Nogle af disse Mænd prædikede for os, saavel i dette som i det nye Tabernakel, og vi vare glade ved at høre dem. Vi havde gode Grunde til at ønske, at de skulde prædike for os; thi mange af de unge Medlemmer af vort Samfund ere ikke bekjendte med de ældre Religions-Systemer. De ældre Medlemmer ere bekjendte dermed, for de Fleste af os ere opfødte og opdragne i en eller anden religiøs Sekt og have følt og iagttaget Virkningerne af deres Principer, og som saadan fuldkommen bekjendt med deres Lærdomme. Tusinder af vore Ældster have reist overalt paa Jorden for at prædike og have iagttaget Sekternes Handlinger og Fremgang. Vor unge, opvoxende Slægt har derimod ikke havt denne Leilighed. Derfor ønske vi meget, naarsomhelst ansete Prædikanter besøge os, at de ville fremlægge deres Lærdomme og Anskuelser for os, saa at de Unge iblandt os kunne forstaae og kjende alle andre Religioner ligesaa godt som vor egen og blive istand til at sammenligne de Lærdomme, som blive givne og praktiserede i Christenheden, med de, der ere gjældende hos os formedelst Aabenbaringerne, givne til Joseph Smith. Det er af denne og andre Grunde, at den Aandsfrihed, der var saa almindelig i Joseph Smiths Dage, bestandig er vedbleven at gjøre sig gjældende. Vi, som levede i Josephs Dage, erindre alle, at enhver fremragende Geistlig, som besøgte Nauvoo, blev inviteret til at prædike i vore Forsamlinger. Dette har været vor Skik bestandig og saaledes var det ogsaa i Kirtland. De prædikede i vore Templer og Forsamlings-Lokaler, og saaledes er det vedbleven ned til nærværende Tid. Under den lange Aarrække, og vi vare ligesom affondrede fra den øvrige Verden, have Præster, som have reist over Fastlandet med Posten eller med Emigrantkompagnier, prædiket i vore Tabernakler.

Det er Sandhed, at naar vore Ældster have reist omkring og prædiket, ere de ikke blevne beviste samme Hoflighed. Det er ikke længe siden, at der i „Vermont Journal" stod en lille Artikkel angaaende den velærværdige Dr. John Todd fra Pittsfield i Massachusetts, som efter hvad „Journal" siger, ikke havde gjengjældt den Høflighed, der blev ham tildeel i Salt Lake City sidste Sommer. Han prædikede i denne Bygning, og derefter blev det tilbudt ham at prædike i det nye Tabernakel, hvilket han ogsaa gjorde, og han blev behandlet med udsøgt Høflighed. Han holdt en Tale for os, hvori han fremlagde sin Tro og sin Religion, hvilket vi netop ønskede at han skulde gjøre. Vi anmodede ham om at lede Forsamlingen som han syntes, da vi ønskede at see hans Maade at dyrke Gud paa, eller rettere sagt, for at vore unge Folk kunde see det. Han reiste bort og udgav en Bog, hvori han fremstillede mange Ting iblandt os feilagtigt, og paastod, at her var ingen Frihed eller Borgerret, at han følte sig bunden og at han haabede, at denne forpestede Plet (dette Sodoma) vilde blive tilintetgjort og bad, at Gud maatte fremskynde Dagen.

Denne Fremgangsmaade af Dr. Todd minder mig om Budet — vor Text: „Du skal ikke svare mod din Næste, som et falskt Vidne."

Et friere Folk, eller et Folk, der har bedre Leilighed til at nyde Tale- og Handlefrihed end os, existerer ikke paa Jorden. Vore Ældster gaae ud iblandt enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk for at prædike Evangeliet og opsamle

de Fattige og Trængende, og ved deres Udsendelse og Hjemkomst faae vi Underretning om de Fremskridt og Forbedringer, der gjøres i den religiøse, videnskabelige og mekaniske Verden. Dette er Kjendsgjerninger, og enhver Mand nyder det Privilegium at handle efter sin egen frie Villie og Ret som Borger. Tilladelse for Præster og ansete Mænd af andre Religionspartier til at prædike i vore Forsamlinger er udstrakt til alle vore Settlementer. Jeg saae nylig en Bekjendtgjørelse, hvori de Lærde af alle Sekter indbødes til at benytte Forsamlingssalene i Brigham City, og det samme er Tilfældet i andre Settlementer. Alt hvad vi ønske af vore Medmennesker, naar de besøge os, er, at de skulle tale Sandhed om os, og ikke udgive for Sandhed de Opdigtelser, de have hørt i en eller anden Gade eller Afkrog af Nogle, som i deres Fabrikation af Løgne søge at overgaae Dean Swift i hans Fortællinger om Gulliver. Mange der have været her, have handlet paa denne Maade.

Jeg erindrer et Tilfælde, som hændtes sidste Aar. Der kom fem Herrer af Baptist Kirken hertil, som jeg havde en Samtale med. De sagde, at deres Folk havde aldrig under nogen Omstændighed forfulgt de Sidste Dages Hellige. Jeg sagde, at jeg vidste heller ikke af, at de havde gjort dette, som et Samfund betragtet. Men jeg fortalte dem tillige, at den ærværdige J. McCoy, en Baptist Præst, med sin Bøsse paa Skulderen og i Spidsen for fyrretyve Mand uddrev Kvinder og Børn af deres Hjem og plyndrede dem i Jackson County i Missouri 1833; at Lewi Williams, en Baptist Prædikant, ledede den Flok Mænd, der myrdede Joseph Smith, og at den ærværdige Thomas Brockman, af de reformeerte Baptister, drog frem i Spidsen for 1800 Mand for at ødelægge 5 a 600 Hellige, Mænd, Kvinder og Børn, som fattige og hjælpeløse vare blevne tilbage i Nauvoo, efter i Forveien at have beskudt Byen i tre Dage. Jeg vidste ikke, at de, som et Samfund, havde forfulgt os, men visse Individer, der hørte til deres Samfund, havde taget Deel i Sagen. Disse Herrer syntes at blive smertelig berørte ved at høre dette. Efter Ønske fik de Leilighed til at prædike i det nye Tabernakel, og det varede ikke længe efter, førend Forsamlingen blev beskreven i en Artikkel i „Baptist“ Avisen. Jeg formoder, at de fleste Tilhørere erindre Dr. Backus's Tale. Den Beskrivelse, denne Herre gav af Forsamlingen, var omtrent saaledes: De tolv Apostler vare paa Forhøiningen og de saae sig omkring for at see hvem af dem der var Judas, og tilsidst kom de til den Slutning, at de vare Judas'er allesammen, med Undtagelse af Ældste John Taylor. Avisen bemærkede, at det ønskedes og haabedes, at Regjeringen om kort Tid vilde tage kraftige Forholdsregler for at sætte en Stopper for Mormonismen.

Jeg synes virkelig, at det er nedværdigende for Nutidens Religioner, Videnskaber og Civilisation, hvor der findes fem hundrede tusinde Præster, Redaktører og offentlige Lærere i Landet, at opfordre Regjeringen til paa hvilkensomhelst Maade at indblande sig i nogen moralsk eller religiøs Vildfarelse. Jeg synes, at de ved at gjøre saaledes, blotte en Svaghed i denne Tidsalders Civilisation og Religion.

Til Slutning ønsker jeg at sige til vore Venner, der have besøgt os: I ere velkomme iblandt os; vi holde af at høre Eder tale til os, men naar I reise herfra, saa fortæl Sandheden om os og erindre Guds Bud: „Du skal ikke svare mod din Næste, som et falskt Vidne.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Emigrationen nærmer sig.

Fra „Millennial Star“ af 28de Febr. gjengive vi følgende Bemærkninger, der ville være ligesaa anvendelige for Ældsterne og de Hellige i Skandinavien.

„Om nogle faa Maaneder haabe mange af Ældsterne og de Hellige i denne Mission at befinde sig i Utahs fredelige Dale. Tiden henrinder hurtigt — den synes i Sandhed at gaae hurtigere end nogensinde og vi nære ikke Tvivl om, at Alle ønske og agte at gjøre disse sidste faa Maaneder forsaavidt til de bedste og nyttigste i deres Liv. Ældsterne ville vise Exemplet ved forøget Flid og Trofasthed, hvis det er muligt, i Udførelsen af deres Missions Pligter, og de Hellige ville anstrenge sig for nøie at efterfølge dette Exempel og stræbe efter at opfylde deres Pligter med ualmindelig Flid og Trofasthed, saa at det med Rimelighed kan forventes, at Alle ville føle godt og være virksomme og livlige. To, tre, fire eller fem Maaneder gaae snart, og, naar vi komme til Zion, vil der ikke være Nogen, der vil blive saa særdeles meget opbygget ved at høre en Ældste eller Hellig sige: „Jeg vilde ønske, at jeg havde været mere flittig og trofast, medens jeg var i England eller Europa, i Særdeleshed i Løbet af de sidste Maanederstid.“ Maaden, hvorpaa vi kunne undgaae ethvert Tilfælde af dette Slags, vil være, at vi Alle begynde med fornyet Iver og vedblive ufortrødne indtil vi have fuldendt vort Arbeide.“

Vi haabe, at Ældsterne og de Hellige i den skandinaviske Mission ville være forenede i at sætte ovenanførte Raad i praktisk Udførelse.

Med Hensyn til, hvilken Tid Emigranterne skulle afreise iaar, da kan dette ikke endnu opgives med Bestemthed, men det er høist sandsynligt, at de ville afreise meget tidligere end sidste Aar, maaskee sidst i Mai eller midt i Juni. Til Bekvemmelighed for dem, der mulig ikke kunne blive færdige til at afreise med det første Kompagni, vil der senere afgaae et mindre Selskab. Alligevel ville vi tilraade Alle, der paa nogen Maade kunne blive færdige, at tage med det første Kompagni, da det vil være til stor Fordeel for dem at komme hjem saa tidlig som muligt, eftersom de da ville have mere Tid og bedre Leilighed til at berede sig Hjem og samle Forraad til den paafølgende Vinter. Eftersommeren og Høsten er den bedste Tid til at faae Arbeide i Dalene, thi Vinteren vil her, ligesom i andre kolde Klimater, sætte en Stopper for Arbeidet og ofte gjøre det vanskeligt for den arbeidende Klasse at faae Beskjæftigelse.

Vi ville sige til Ældsterne og Conferencepræsidenterne, som forvente at blive løste med Tilladelse til at reise hjem iaar, at det vilde være godt for dem at forsøge at efterlade deres Conferencer fuldkommen frie for Gjæld, hvis det er muligt, at ikke de Ældster, der maatte blive beskikkede til at efterfølge dem, eller de Hellige,

som maatte blive tilbage, skulle blive bebyrdede med en Gjæld, som i en nær eller fjern Fremtid maa betales.

Det vilde være godt, om Conferencepræsidenterne kunde besøge alle Grenene og raade og undervise de Hellige, som agte at emigrere iaar, med Hensyn til de nødvendige Forberedelser til Reisen — hvad der udfordres paa Veien osv. Størsteparten af de Hellige er ganske ukjendt med Reiser, og som Følge deraf uvidende om hvad de skulle tage med dem, og de Instruxer, der bleve givne for flere Aar siden, da vore Emigranter kom over Havet i Seilskibe og vare to eller tre Maaneder om at passere over Sletterne med Oxetog, ere ikke anvendelige nu, da vi komme over Havet i Dampskibe og over Sletterne i Jernbaner og hele Reisen tilbagelægges i 20 a 25 Dage. Kogeredskaber og den store Masse Bliktøi, som dengang vare nødvendige, ere nu næsten aldeles overflødige; nogle faa Blikredskaber vilde være Alt, hvad der behøves. Eftersom Emigranterne hyppig maae skifte Befordring, ikke alene fra Dapmskib til Jernbane og omvendt, men ogsaa ved at de skulle passere over de store Floder i Færgebaade, ville vi raade dem til for deres egen Bekvemmeligheds Skyld at tage saa lidt Reisetøi og Rekvisiter som muligt med dem. En lille Vadsæk til Linned, et Reisetæppe, en Kurv til Fødemidler og en lille Vandkande er Alt hvad Emigranterne behøve at tage med i Vognene, hvori de selv kjøre; alt andet Reisegods bør pakkes i Kufferter, Kasser eller Sække og lægges ind i Bagagevognene.

Paa Jernbanen kan hver Voxen medføre frit 90 Pund Reisegods; Børn under 12 og over 5 Aar, 45 Pd. Hvad der maatte være over, maa der betales for efter Jernbanetaxten. Sidste Aar kostede 100 Pd. Overvægt 12 Rdlr. 3 Mk., og det vil udentvivl blive samme Priis iaar. Beløbet for Overvægt maa ligesom Reisepengene indbetales forud.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, U. T., den 16de Febr. 1871.

Præs. Horace S. Eldredge, Liverpool.

Kjære Broder!

Deres velkomne Brev af 21de Januar er modtaget og det glæder os at høre fra Dem. Vi modtage Deres Breve med Fornøielse, og de Nyheder, der indeholdes i samme med Hensyn til Kirkens Interesser i Storbrittanien, Skandinavien og Europa i Almindelighed eller fra hvilkensomhelst Plet af Jorden, hvor vore Ældster arbeide, ere af største Vigtighed for Enhver, der af Hjertet ønsker Guds Riges Fremgang.

Som De veed, fordrede mine Pligter, at jeg maatte opholde mig i den sydlige Deel af Territoriet i Vinter, hvor jeg har reist henved 700 Mile (engl.), ledsaget af Præs. Geo. A. Smith, B. Young, jun. og andre Brødre. Vort Hovedkvarteer var i St. George. Saavidt jeg kan dømme efter Brødrenes Udtalelser, have vore Besøg og Reiser gjort gjensidig Nytte og det er opmuntrende at iagttage de Fremskridt, de Hellige have gjort, trods de særdeles mange Hindrin-

ger, der have lagt sig iveien for dem. Vi paabegyndte denne Reise den 24de November og vendte hjem den 10de Februar. Vi anvendte Tiden til at lære, raade og opmuntre de Hellige i de forskjellige Settlementer og udførte alt det Gode og saa lidt Ondt, som det var os muligt.

Som De ligeledes er bekjendt med, reiste vi den 27de August til Kanab Egnen og vendte hjem derfra den 24de September. Disse to Besøg i vort „Dixie" med saa kort Mellemrum godtgjør vor Interesse i Sydens Affærer; medens vi paa samme Tid tænke meget paa at sende flere Kræfter til de nordlige Egne om ikke ret lang Tid, for at forøge hvad der allerede er bleven udført, og saaledes fremme, udvide, opbygge og forbedre, med den Fortrøstning, at Retfærdighed formedelst Himlens Velsignelse maa tiltage, ligesom de Hellige formeres, og at vore Settlementer, Bygninger og Forbedringer maae blive anlagte, opførte og foretagne med Guds Herlighed for Øie.

Min Helbred er fremdeles god, hvorfor jeg føler meget taknemlig. Ved at udsætte mig formeget for Veirets Paavirkning har jeg fremkaldt en Fornyelse af de gamle Angreb af Rheumathisme, men jeg nærer Tillid til, at jeg ved Pleie og Omhyggelighed, nu jeg er kommen hjem igjen, snart vil overvinde Angrebet. Præsident Smith og Brødrene i vor Omgivelse ere Alle vel.

Vi ere glade ved at høre om Værkets stadige Fremgang paa de brittiske Øer og særlig i den skandinaviske Mission, og vi haabe, at endnu Mange, som ønske at tjene Herren og holde hans Bud, ville blive udsamlede fra Nationerne ved Eldsternes vedholdende Flid og Guds Velsignelse paa deres Arbeide. Men hvad end Resultatet maa blive, er det ikkedestomindre vor Pligt at bære et trofast Vidnesbyrd og ikke svækkes i vor Nidkjærhed.

Vinteren er forløben uden den forfærdelige Kulde, som Mange forudsagde vilde indtræffe. Savmøllerne have været i Gang og Minerne ere blevne bearbeidede mere eller mindre hele Vinteren igjennem og nu er Veiret ganske mildt.

Fra alle Kanter høre vi om den store Ophidselse angaaende Utah — dets Mineralrigdom etc., og det er sandsynligt, at en stor Indvandring og deraf følgende Forøgelse af Forretninger vil blive Resultatet. Vi behøve Penge til at betale Regjeringen med for vort Land, til Avlsredskaber og Besætning og til Forbedring af vore Eiendomme etc., og hvis det er den Almægtiges Villie, at disse Miner i en tre, fire Aars Tid skulle fremkalde en livlig Pengecirkulation og derved sætte Brødrene istand til at betale deres Land og forbedre deres Eiendomme, have vi Aarsag til at være taknemlige.

Brødrene spekulere paa at forlænge Utah-Banen sydpaa for at lette Forbindelsen med Minerne. Hvormeget den vil blive forlænget, er endnu ikke afgjort, men med vore begrændsede Hjelpekilder byder Forsigtighed os, at vi kun bygge saameget, som de nærværende Forretninger fordre.

Vore Fjender ere utrættelige i deres Arbeider og virke med en Aarvaagenhed og Iver, der var en bedre Sag værdig. Det er interessant at iagttage Frugtesløsheden af deres Arbeide, thi da virkeliggjøres det for os, at medens Mennesket lægger Planer, handler Gud, og at han netop faaer de Ugudeliges Vrede til at prise ham. De Forenede Staters Dommere her ere nylig blevne ramte af et Tordenslag fra en Kant, de maaskee mindst ventede det. De her fortiden værende Dommeres Politik har gaaet ud paa at tilsidesætte vore Territorial-Retter og ude-

lukkende benytte de Forenede Staters Retter, hvilket ikke alene gjør deres Retshandlinger ulovlige og inkvisitoriske, men tillige har foraarsaget endeel Udgifter, hvorover Regning blev sendt til Washington for at blive betalt, da see! Regjeringen negtede at anerkjende Regningen og erklærede, at den kun vilde betale saadanne Udgifter, der i Virkeligheden angik de Forenede Stater, og disse udgjorde kun den mindste Part af Regningen. Følgen af dette Afslag er, at Regjeringen underkjender Dommernes Handlinger i enhver Sag, „hvor Territorial-Forretninger ere blevne kaldede Forenede Staters Forretninger" og bringer dem saaledes i et fuldkomment Virvar, saa at de ikke vide hvad de skulle gjøre.

De Hellige have virkelig Aarsag til at prise Herren for hans Godhed, som han bestandig viser overfor sit Folk. Maatte vi altid søge at leve til hans Priis, saa at hans Velsignelser kunde krone vort Arbeide for Israels Velfærd.

Venlige Hilsener til Søster Eldredge, Brødrene Carlson og Jaques.

Maa Gud velsigne Dem og Alle, som arbeide i Forening med Dem, at De trofast maa udføre den Mission, der er paalagt Dem og blive bevaret til Hjemreisen i Fred og Sikkerhed.

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Logan, Cache County,
den 12te Febr. 1871.

Præsident William Cluff.

Kjære Broder!

Jeg vil idag tilskrive Dem nogle Linier og begynde mine Meddelelser med, at min lille Søn Carl Christian døde den 25de Januar i en Alder af 3 Aar 3 Maaneder og 27 Dage, men den 10de Februar blev min Familie atter forøget ved min Kones Nedkomst med en Datter.

Forøvrigt er jeg med Familie alle vel, og min Glæde i Evangeliet er større nu end nogensinde tilforn; mit Vidnesbyrd om Mormonismen er den samme idag som da jeg var paa Mission i Danmark, kun meget forøget, og mange Gange i mine stille Betragtninger overtænker jeg Forskjellen imellem os som et Folk og den saakaldte christne Verden; thi medens sidstnævnte søger at udfinde de værste Mordvaaben og bereder sig til at ødelægge hverandre i Skareviis, saa arbeider dette Folk paa at opbygge skjønne og pragtfulde Stæder, anlægge Frugthaver og Viingaarde, opdyrke Landet og faae Ørknen til at blomstre som en Rose. Himlens Velsignelse og Fred hviler over Folket her, og det gamle Ordsprog „Enighed er Styrke" praktiseres her. Guds Aand og Kjærlighed til Alt, hvad der er godt, skjønt og ædelt, gjør sig mere og mere gjældende her. Denne Livsens skjulte Skat fatter de Vise og de Mægtige ikke; de vide ikke, at Gud lever; de have ikke skuet Zions Morgenrøde og det guddommelige Lys, som straaler klart over Bjergenes Top, men Dagen er nær, da de ville see hvad de have forkastet. De ville see, at hvad Daniel profeterer i sit 2det Kapitel om „den lille Steen, som blev afhugget af Bjerget, men ikke med Hænder," er gaaet i Opfyldelse og vil snart voxe og opfylde hele Jorden. Takket være Jehovah, thi vi have daglig Beviser for hans mægtige Planers Udførelse, og at han, som omtalt af Aabenbareren Johannes, „vil handle paa det allerforunderligste i de sidste Dage," hvilket navnlig spores i den Viisdom, som lægges for Dagen af Profeten Brigham Young, der er det Redskab, hvorigjennem Herren aabenbarer sin Villie i disse de sidste Dage.

I det korte Tidsrum af 1½ Aar, som jeg har boet her i Utah, har jeg ogsaa været Vidne til hvad nogle af de meest ansete Mænd her i Amerika have gjort for, som de troede, at forhindre Guds Gjernings Fremgang, f. Ex. Collums uheldige Udkast, som blev forelagt Congressen for at stadfæstes som Lov imod Fleerkoneri, dernæst Rev. Newmans uheldige Reise til Saltsøstaden for at bevise, at Biblen ikke sanktionerer Polygami og som saa mesterlig blev slaaet af Marken af Apostlen Orson Pratt i offentlige Forsamlinger; dernæst Gouverneur Shaffers uheldige Proklamation for at forbyde Militæret i Utah at exercere, som idetmindste ikke i Cache County blev efterfulgt, thi flere Regimenter Hest- og Fodfolk vare ude her i Dalen og vi udførte vor tre Dages Manover. Disse tre Begivenheder, foruden flere andre, ere alle blevne latterliggjorte, selv af de amerikanske Aviser. Under alt dette har det været beundringsværdigt at iagttage den Ro og Besindighed, hvormed enhver „Mormon" har passet sin daglige Gjerning. Er undertiden det Spørgsmaal kommen frem: „hvad troer Du om denne eller hiin Plan," saa har alletider et haanligt Smiil været Svaret. Hvorfor? Fordi vi her Alle vide, at den Almægtige holder Tøilerne i sin Haand og har lovet at ville bevare sine trofaste Børn.

Jeg vil sige til mine unge Brødre, som arbeide som Missionærer: Brødre, arbeid trofast og med Iver for Udspredelsen af det Vidnesbyrd, som I selv have annammet; gaae og udføer ethvert Vink, som bliver givet af dem, som ere salvede og udsendte herfra Zion, og naar I komme hjem, ville I finde en sød Løn, nemlig Bevidstheden om at have søgt med Nidkjærhed efter de Oprigtige iblandt Nationerne. Jeg vil tilføie, saavel til Hellige som Syndere, enhver, for hvis Øie, disse Linier maatte komme, glem ikke, at „hvad Du saaer her i Livet, vil Du høste i det Tilkommende."

Angaaende Begivenhederne fra Krigsskuepladsen i Europa, da følge vi Nyhederne med Opmærksomhed, og heller ingen bliver tilbageholdt, men de komme ligesaa regelmæssig og hurtig som det kan forventes, saavel pr. Telegraf som igjennem Aviserne. Efterretningen om Paris's Kapitulation f. Ex. havde vi opslaaet paa Telegraf-Contoiret i Logan 1½ Dag efter det var skeet, en ganske kort Tid, naar man beregner Afstanden imellem Logan og Paris, som er omtrent 8,000 engl. Mile.

Fra Deres ærede Forgænger, Jesse N. Smith, kan jeg hilse; jeg korresponderer med ham, og sidst jeg modtog Brev fra ham, var han og Familie alle vel.

Vi have havt en meget mild og behagelig Vinter, ikke saamegen Snee er falden iaar, som i de foregaaende Aar, dog ere alle Bjergene bedækkede med et temmelig tykt Lag, medens vi kun have meget lidt i Dalene.

Man taler om, at en Mængde Guldgravere ville gjeste Utah til Foraaret, for at søge efter det i Bjergene værende Guld og Sølv.

Stjerne-Abonnenterne her i Logan læse Stjernen med megen Interesse og glæde sig ved dens Indhold.

Fra Deres Broder Benjamin Cluff, som boer her i Logan, hilses De flittigst; han selv med Familie ere alle vel. Nu, kjære Broder Cluff, Deres Taalmodighed er vel for længe siden udtømt ved at gjennemlæse alt dette, og jeg vil kun tilføie, at de Udsendte fra Zion, som ogsaa alle de Hellige, bestandig erindres i vore Bønner. Bring min hjertelige Hilsen til Thomassen, Edlefsen, Madsen og øvrige, som kjende mig.

Et Brev fra Dem eller fra en af Brødrene vil være mig meget kjærkomment. Tilsidst er De kjærligst hilset fra min Familie og mig, Deres i Pagten forbundne Broder,

Chr. Halvorsen.

Danmark.

Aalborg, den 18de Marts 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Endskjøndt ukjendt for Dem, føler jeg til, da der gives mig en Leilighed, at meddele Dem nogle af mine Følelser.

Jeg er taknemmelig til min himmelske Fader for at han har skjenket mig Tro paa det evige Evangelium og Kraft til at annamme samme i min Ungdom. Jeg har et levende Vidnesbyrd for mig selv, at hvad jeg har annammet, er Sandhed og at det er Guds Kirke, som er oprettet paa Jorden i disse sidste Dage, med Apostler og Profeter, iklædte med samme Magt og Myndighed til at løse og binde paa Jorden, som Jesus gav sine Tjenere i gamle Dage.

Er dette ikke en skjøn og herlig Tid? Jo, i Sandhed det er, og alle Mennesker burde fryde og glæde sig over, at Herren atter har seet i Naade til sine Børn og tilkjendegivet dem sin Villie. Men ak! hvor forbauses vi ikke ved at see, at Menneskene, istedetfor at annamme et saa skjønt og herligt Budskab med Glæde, tvertimod vise Ligegyldighed og Ringeagt for samme. Apostlen Paulus havde Ret, da han sagde: „De skulle have Gudfrygtighedens Skin, men fornegte dens Kraft."

Det er mig en stor Glæde at arbeide for dette Værks Fremme, og jeg kan sige med Sandhed, at der har ikke været en lykkeligere Tid i mit Liv end de tre Aar jeg har gaaet paa Mission, thi den Erfaring, jeg har høstet i den Tid, kan ikke opveies med denne Verdens Skatte og Rigdomme.

Jeg er særdeles veltilfreds med at arbeide under Præs. J. H. Jensens Bestyrelse.

Med kjærlig Hilsen tegner jeg mig Deres Broder i Pagten

S. Christensen.

Randers, den 21de Marts 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst saae Dem i Kjøbenhavn den 4de Marts, har jeg bestræbt mig for at besøge saamange af Grenene i denne Conference, som Tiden har tilladt, og i Forening med Brødrene her har jeg stræbt at sætte lidt mere Liv baade i de Hellige og i Fremmede. Ved min Ankomst til Aarhuus meldte jeg mig strax hos Politiet som Missionær fra Utah samt meddeelte, at det var min Agt at gjøre Aarhuus By til mit Hovedkvarteer indtil videre. Dette gjorde jeg for i fornødent Fald at kunne gjøre Krav paa de Goder, som Danmarks liberale Love garantere os. Dernæst lod jeg avertere i Byens Avis, at de Sidste Dages Hellige afholdt religiøse Foredrag hver Aften i den kommende Uge og tre Forsamlinger om Søndagen. Tillige lod jeg trykke endeel Adressekort, hvormed jeg sendte Brødrene om i Byen. Disse Bestræbelser kronedes med Held, idet vore Forsamlinger bleve stærkt besøgte af opmærksomme og rolige Fremmede, ja Søndag Aften kunde Salen end ikke rumme alle de, der indfandt sig. Det glæder os Alle, at den herskende Sløvhed og Dorskhed hos Folket tildeels er bleven brudt, og ved Flid og Uforsagthed haabe vi at kunne udrette Noget i disse Egne.

Jeg begav mig dernæst til Grenaa, hvor jeg Torsdagen den 16de dennes afholdt Forsamling for de Hellige alene. Til næste Dag havde jeg gjennem Avisen indbudt Publikum, der ogsaa indfandt sig i større Mængde end Lokalet kunde rumme. De kom væsentlig af Nysgjerrighed for at see en „Zionsmand," men de gik øiensynlig bort med alvorligere Tanker end de kom. Den bedste Orden herskede. Lørdag tilbagelagde jeg tilfods Veien mellem Grenaa og Randers, 8 Mile, og næste Dag afholdt jeg tre Forsamlinger i denne By. Denne Green siges at være en af de bedste og livligste i Conferencen. Ogsaa i Aftes afholdt jeg Forsamling her, som var godt besøgt af Fremmede. Her var for første Gang Ordet ikke nok til at berolige de Tilstedeværende, hvorfor et Par kraftige Arme maatte tages tilhjelp. Det havde da ogsaa den forønskede Virkning. — Søndag Aften var der lidt Spektakel paa Gaden udenfor, og Skarn kastedes op paa Vinduerne, men Politimesteren var artig nok at tilbyde os Patrouille udenfor næste Aften, hvis vi vilde give ham et Par af Brødrene tilhjelp. Hr. Politimesteren selv tilligemed tre andre Herrer af den borgerlige Myndighed overværede vor Forsamling i Aftes, og syntes at være veltilfredse med det aflagte Vidnesbyrd samt med Urostifternes summariske Behandling.

Det er glædeligt at see Authoriteterne overholde Landets Love uden Hensyn til Personer eller disses religiøse Anskuelser, og det er saameget glædeligere at omtale, som dette ikke er et eneståaende Tilfælde, men det samme Vidnesbyrd kan gives dem næsten allevegne i Skandinavien, hvor vort Folk ved sin Vandel har gjort sig kjendt.

Naar jeg har sluttet dette Brev, begiver jeg mig paa Vandring til Aarhuus, 5 Mile, hvor jeg i Aften og siden hver Dag i Ugen afholder Forsamlinger, og vi have det bedste Haab om Evangeliets Fremgang. De Hellige, hvor jeg har været, føle alle vel og ere nidkjære for vor gode Sags Fremme, og de sende deres bedste Hilsen til Dem, Br. Cluff, og ligeledes til Br. Madsen, hvem Alle tale om med Kjærlighed og Høiagtelse, og hvem de længes meget efter at see igjen. Min Helbred er god, mit Humør ligesaa og jeg glæder mig i Haabet til snart at kunne hilse paa Dem og Br. Eldredge i Hovedstaden.

Herren velsigne Dem i Deres Arbeide for Zions Sag.

Deres hengivne Broder

P. O. Thomassen.

Katekismus for Søndagsskolerne.

Fremstillet ved Spørgsmaal og Svar.

Sp. Hvem skabte Verden?

Sv. Gud.

Sp. Hvad forstaae vi ved, at Gud skabte Verden?

Sv. Han sammensatte de evige Elementer og dannede paa denne Maade Himlen, Jorden, Havet og Alt, hvad derudi findes, saaledes at det svarede til hans vise Hensigt og Bestemmelse.

Sp. Udførte Gud dette overordentlige Værk paa engang?

Sv. Nei, han anvendte et Tidsrum af sex Dage til Udførelsen deraf.

Sp. Hvad udførte han paa den første Dag?

Sv. Skilte Lyset fra Mørket. Lyset kaldte han Dag og Mørket Nat.

Sp. Hvad udførte han paa den anden Dag?

Sv. Dannede en hvælvet Befæstning, hvilken han kaldte Himmel.

Sp. Hvad udførte han paa den tredie Dag?

Sv. Skilte Vandet fra Landet. Vandet kaldte han Hav og Landet kaldte han Jord. Af Jorden lod han fremvoxe Træer, Urter og Sæd.

Sp. Hvad udførte han paa den fjerde Dag?

Sv. Dannede Solen, Maanen og Stjernerne til at lyse over Jorden og til at inddele Tiden efter.

Sp. Hvad udførte han paa den femte Dag?

Sv. Dannede Fiskene i Havet og Fuglene under Himlen.

Sp. Hvad udførte han paa den sjette Dag?

Sv. Dannede alle andre Dyr, som leve paa Jorden. Derefter sagde Herren: Lader os gjøre et Menneske i vort Billede og efter vor Lignelse til at herske over Fiskene i Havet, Fuglene under Himlen og hvert Dyr, som kryber paa Jorden. Og han skabte Mennesket i sit eget Billede, i Guds Billede. Mand og Kvinde skabte han.

Sp. Hvad sagde Herren til Menneskene?

Sv. Han velsignede dem og sagde: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden og gjører Eder den underdanig; hersker over Fiskene i Havet, Fuglene under Himlen og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden. Og jeg har givet Eder Frugter og Sæd til Føde for Eder.

Sp. Hvad sagde Herren, idet han betragtede hvad han havde udført?

Sv. Alt var meget godt. (1ste Mosebog, 1ste Kap.)

Notits.

Præsident Horace S. Eldredge med Hustru samt Ældste Lorin Farr ankom hertil Staden den 7de April fra deres Reise gjennem Italien og Schweiz. De overværede Conferencen paa Enighedsværn den 9de og 10de, hvorom nærmere Meddelelse vil blive given i næste Nummer. Den 16de bivaane de Forsamlingen i Malmø. Br. Farr afreiste den 12te til Norge for at besøge nogle Slægtninge der. Tiden tillader ikke Præs. Eldredge at besøge nogen af de andre Conferencer.

Adresse.

Peter Brown, Østerhuusgade Nr. 28. Christiania.

Sang for Søndagsskolens Elever.

(Efter det Engelske.)

Melodi som Utahsangen.

Kom, mine smaa Kamrater, som har vor Skole kjær,
Af Hjerte, Sjæl og Tanke vi juble En og Hver,
I Søndagsskolen læres hvad godt og nyttigt er,
Saa aldrig af Løgn vi besnæres!

Chor.

Hurra, Hurra, kom lad os stemme i!
Hurra, Hurra, vor Gud vil staae os bi!
Vi elske Lys og Kundskab og hade Hykleri,
Og holde evindelig sammen!

Vor Fa'er og Mo'er var ei saa lyksalige som vi,
Thi lærtes dem Vildfarelse i Skolen, de gik i;
Os falske Traditioner ei volde Bryderi,
Men Sandhedens Aand os besjæler.

Guds høie Præstedømme vi derfor ære vil,
Og for dets Fremgang bede, ja hjælpe selv dertil;
Lad os i Viisdom voxe, ei Christi Lys forspild,
Da er Du hans Ven, naar han kommer!

Th.

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. B. Yonng	209.
Tale af Præs. Geo. A. Smith	213.
Redaktionens Bemærkninger. (Emigrationen nærmer sig)	216.
Correspondance	217.
Katekismus for Søndagsskolerne	222.
Poesi	224.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.